

forekommer mig ikke at kunne anbefales. Under saadanne Forhold vil det altid kun dreje sig om et forholdsvis ringe Antal rejsende. Naar der i Anledning af en epidemisk Sygdom er etableret Karantæne, rejser ikke den store Mængde, der rejser for deres Fornøjelses Skyld eller af Grunde, der ikke gøre Rejsen præferende; kun de rejse, som absolut maa gøre det. Det forekommer mig derfor ikke, at der vil være tilstrækkelig Grund til at tage den store Bekostning, naar det kan undgaaes. Der er ogsaa et andet Moment, som bør komme i Betragtning ved Sagens Afgørelse, nemlig det, jeg før berørte. Den Usikkerhed, som endnu hersker med Hensyn til denne Sygdoms Karakter og dens Behandling samt til de Foranstaltninger, ved hvilke man paa den hensigtsmæssigste Maade skal værges sig mod Sygdommen, taler imod at oprette en blivende Anstalt. Jeg vil derfor foreløbig stille mig afventende til dette Spørgsmaal, indtil de Projekter, som, efter hvad den højtærede Minister foreleden udtalte, ere udarbejdede, foreligge for Tinget. I øvrigt kan jeg ikke have noget imod, at en Henvisning til eventuelle Karantæneforanstaltninger bliver staaende i Lovforslaget § 1, idet jeg gaar ud fra, at Spørgsmaalet om, hvor vidt saadanne Foranstaltninger skulle gennemføres, og hvori de skulle bestaa, da vil kunne gøres til Genstand for senere Drøftelse under Behandlingen af Finansloven. — Jeg kan altsaa i det hele taget slutte mig til § 1 og har heller ikke noget at indvende mod § 2. — Hvad § 3 angaar, kan jeg godt godkende de Bestemmelser, der ere truffene; jeg tror ikke, der behøves nogen yderligere Begrundelse af dem end den, der findes i Lovforslagets Motiver. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget paa det bedste til Fremme, saaledes at det naar til endelig Afslutning i denne Samling.

Brun: Da den foreløbige Lov af 1ste September udkom, var der vistnok almindelig Glæde her i Landet over den, da der var en hel Del Uengstelse for den sig nærmende Kolera, og fordi man søgte, at den tidligere Lov ikke var betryggende over for Faren for en Indtrængen af denne Sygdom. Naar nu Regeringen har fremsat for Rigsdagen dette Lovforslag næsten enslydende med den foreløbige Lov, ligger vel deri, at de Erfaringer, som man har indhøstet i Efteraaret, i denne Koleraperiode, have bekræftet, at hvad dette Lovforslag indeholder, er rigtig, at det er det, man maa anse for hensigtsmæssigt for at bekæmpe Koleraen. Det er ganske vist forbundet med en Del Gene og Ulejlighed at

rejse under saadanne Forhold, men man rejser jo heller ikke uden særlig Grund eller som lystrejsende under Koleraforhold; saa de Gene, der opstaa ved en Afspærring af Landgrænsen, som det er foreslaaet her i § 1, ville derfor vistnok kunne bæres. Det er jo ganske vist haade generende og langvarigt at være nødt til at gaa til Søs, naar man kommer Syd fra og skal til Jylland, men denne Gene er dog ikke større i et Land som vort, end at den vil kunne bæres. Afspærringen foretages jo derhos ikke alene af Hensyn til vort eget Land, men som jeg antager, ogsaa af Hensyn til vort Naboland Sverige, der jo synes at være ganske overordentlig angstelig over for Koleraen. Sverige viste jo dette ved ikke at tage i Betænkning at lukke for Danmark i August, da der viste sig et enkelt Tilfælde af Kolera her i Landet, i Aarhus. Netop af Hensyn hertil have vi været nødt til at ønske ogsaa disse Foranstaltninger. Vi vide jo alle, hvor overordentlig vigtig for hele Landet vor Trafik er med Sverige; og skulde Svenskerne være forhindrede i at komme hertil og — som de gøre i stor Maalestok — gøre deres Indkøb her i Landet, have vi økonomisk Glæde deraf.

I Modspætning til den sidste ærede Tale anser jeg imidlertid § 2 for at være en nok saa vigtig Del af Lovforslaget, idet jeg anser Lægetilsynet for at være af overordentlig stor Betydning. Koleraen er jo en Sygdom, der kun smitter ved Berøring — ja den smitter vel endda kun ved Berøring med den syges Udtømmelser, og naar man straks kan isolere den syge derved, at enhver, der er smitemiskænkkelig og muligvis kunde bringe Spiren til Sygdommen med sig hertil fra et fremmed Sted, er under stadigt Lægetilsyn, saa at enhver mindre Indisposition — selv om den just ikke tyder paa Kolera — straks bliver iagttagen, saa er der al mulig Grund til at antage, at Koleraen kan indskrænkes til det mindst mulige, i hvert Tilfælde holdes inden for meget snævre Grænser. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor længe disse Foranstaltninger skulle vare, 5 Dage eller 3 Dage, eller hvor lang Tid man nu kan blive enig om, saa vil jeg foreløbig antage, at det er rigtigst, at vedkommende holdes under Lægetilsyn saa længe, som der overhovedet kan være Tale om, og at 5 Dage ikke er for lang Tid. Ganske vist mener man jo, at Inkubationstiden for Koleraens Vedkommende ikke er ud over 3 Dage eller maaske 4 Dage, men vedkommende kunde jo maaske have faaet Sygdomsspiren i det allersidste Øjeblik, han var paa det fremmede Sted, og Sygdommen viser sig